

ÉN ÉS A VILÁG

Létezésem ténye azt bizonyítja, hogy a világnak semmi értelme sincs. Mert miképpen találhatok értelmet egy ember végtelenül drámai és boldogtalan gyötrődésében, akinek minden a végső esetben semmire csökken, és akinek a világ törvénye szenvedés. Ha a világ megengedett egy olyan példányt, mint én, ez csak azt bizonyítja, hogy az úgynevezett élet–nap foltjai oly nagyok, hogy idővel el fogják rejteni a fényt. Az élet bestialitása letaposott és megbántott, levágta szárnyaim repülés közben és ellopta minden örömet, amire jogom volt. Minden túlzott igyekezet és minden örült és paradoxális szenvedély, amit kiszabtam magamnak, hogy csillogó egyénné váljak, minden démoni varázs, amit a jövőbeli dicsfény eléréséért felemésztettem, és minden lendület, amit az eleven újjászületés, vagy egy belső hajnalhasadás érdekében elpazaroltam, gyengébbnek bizonyult ennek a világnak bestialitásánál és ésszerűtlenségénél, amely minden negatív- és méregtartalmát belém zúdította. Magas hőfokon az élet nem képes ellenállni. Ezért jutottam arra a következtetésre, hogy a legtöbbet gyötrődő, belső dinamizmusukat az örületig fokozó emberek, akik nem képesek a megszokott hőmérsékletet elfogadni összeomlásra vannak ítélve. Ezeknek a szokatlan tartományokban élő emberek romjaiban van az életnek valami démoni, ugyanakkor hiányos vonása is, amely magyarázatot ad arra, hogy miért a középszerűeknek privilégium az élet. Csak a középszerűek élnek az élet normális hőfokán; mások elemésződnek azon a hőmérsékleten, ahol az élet nem képes ellenállni, ahol nem képesek lélegzeni, csak úgy, ha egy lábbal túllépnek az életen. Nem tudok semmit se hozni ebbe a világba, mert csak egyetlen módszerem van: az agónia módszere. Panaszkodtok, hogy az emberek rosszak, bosszúállóak, hálátlanok vagy képmutatók? Ajánlom nektek az agónia módszert, aminek segítségével időlegesen megszabadulhattok ezektől a tökéletlenségektől. Alkalmazzátok ezt a módszert minden nemzedékre és az eredmény rögtön láthatóvá válik. Lehet, hogy ily módon én is hasznossá válok az emberiség számára!

Korbács tűz vagy injekció által minden embert agóniába, a végső pillanatok tapasztalatába lehet kergetni ahhoz, hogy egy retentő kín révén megpróbálja a halál látomásából eredő megtisztulást. Ezután engedjétek el, és hagyjátok futni a rémülettől addig, amíg kimerülten összerogy. És garantálom, hogy a hatás összehasonlíthatatlanul elfogadhatóbb, mint minden más normális úton elért eredmény. Ha tudnám, az egész világot agóniába vinném ahhoz, hogy az élet gyökereiből eredő megtisztulás megvalósulhasson; perzselő és behízelt lángokat gyűjtanék ezeknek a gyökerénél, de nem azért, hogy elpusztítsam, hanem hogy más életnedvet, más hőt adjak ezeknek. A tűz, amellyel ezt a világot felgyűjtanám, nem rombolna, hanem egy kozmikus, lényegi átalakulást váltana ki. Ily módon az élet megszokná a magas hőfokot és nem lenne többé a középszerűség közege. És lehet, hogy ebben az álomban még a halál sem lenne többé immanens ebben az életben.

(Ezen sorok 1933. április 8-án íródtak, amikor 22. életévemet töltöm. Különös érzés fogott el, amikor arra gondolok, hogy ebben az életkorban a halál kérdése nekem szakértője lettem.)

Fordította Makkai Bence